

den største Fart. Nu ere Fordringerne derimod stillede ens for alle Skibsførere, som føre Skib paa over 20 Tons Drægtighed. Det samme er Tilfældet med Hensyn til Styrmand. Nu fordrer man ligeledes den samme Kyndighed hos alle Personer, for at disse skulle kunne tage Byre som første eller eneste Styrmand paa Skibe i enhver Fart. Det vil saaledes ses, at man har stillet strengere Fordringer med Hensyn til den theoretiske Uddannelse. Derimod har man slaaet lidt af paa Fordringerne med Hensyn til den praktiske Uddannelse. Efter at der nu er stillet større Fordringer til Skibsførere og Styrmand i den største Fart, bliver tilbage det Spørgsmaal, hvorledes man skal stille sig ligeoverfor Skibsførere paa Skibe af under 20 Tons Drægtighed og i den saakaldte indenrigske Fart. I saa Henseende har man tidligere troet at burde fordrer praktisk Kjenndskab til at standse og sætte en Maskine i Gang og Kjenndskab til de almindelige Sikkringsmidler mod Sprængning af Dampkedler. Denne Fordring har Folkethinget troet at kunne opgive, idet man har ment, at det maatte anses for almindeligt, at en Mand, der vil føre et Skib, har et saa primitivt Kjenndskab til Maskinens Benyttelse som det, hvorom der her kan være Tale. Man har dernæst troet, at der vilde være nogen Ulighed i den Lethed, hvormed de Forskjellige kunne skaffe sig en saadan Utekt, og at det i det Hele var noget løst bestemt, hvilket Maal af Kundskaber der kunde fordras, og derhos har man ogsaa ment, at man, hvis man skulde have Bestemmelser i saa Henseende, maatte have bestemte Autoriteter, som skulde meddele Bivnesbyrd om, at de Lovbefulde Kundskaber vare tilstede. Det er af disse Grunde, at man ikke vilde gaa ind paa de Bestemmelser, der vare indsatte af Landsthinget, og Regjeringen har i det Hele ikke havt nogen stor Betænkelse ved at give efter paa dette Punkt, idet man ikke har troet, at den ringe Fordring til Kjenndskab i denne Retning, hvorom der kunde være Tale, havde nogen særlig Betydning. I en anden Henseende har man begrundet sine Fordringer til den praktiske Uddannelse, i det man nemlig har troet, at den Fordring til en Skibsfører, at han for at kunne gaa over fra Seilskibsart til Dampskibsart skulde have faret et Aar med Dampskib under visse, nærmere angivne Betingelser, vilde være besværende for mange Skibsførere, der ikke nu lettelig kunne skaffe sig den praktiske Øvelse. Man har ment, at gamle Skibsførere, som i længere Tid havde faret med Seilskibe og vare anerkjendt dygtige Folk, vilde føle sig hindrede i deres Virksomhed, og at ogsaa Nyeberier oftere vilde være affkaarne fra at benytte Mand, de havde Tillid til, og hvem de gjerne vilde betro Øvelsen af et Dampskib. Det er dette rent humane Hensyn, der har gjort, at man i det andet Thing mente at maatte slaa No-

get af paa denne Fordring, saaledes navnlig, at den Skibsfører, som i 5 Aar har ført Seilskib, skulde kunne føre Dampskib paa den Betingelse, at hans første Styrmand havde den Befarenhed med Hensyn til Dampskibe, som han manglede, for i det Aar, hvori Skibsføreren skulde erhverve sig den praktiske Øvelse i Dampskibes Styrelse, at kunne supplere hans Kundskaber. Jeg skal sige, at jeg har havt nogen Betænkelse ved at gaa ind derpaa, fordi det fra et almindeligt Synspunkt beiragtet ikke kan anses som heldigt, at en overordnet Befalingsmands Kundskaber og Færdigheder skulle suppleres ved, at en af hans Underordnede har den Kundskab, han egentlig burde have; men den særdeles Vægt, man har lagt paa dette Punkt i det andet Thing, har bevirket, at jeg har troet at maatte forelægge Lovforslaget i denne Form for det høie Thing, og jeg har den Formening, at det vil lægge nogen Hindring i Veien for Lovens Fremkomst, hvis man vil forandre denne Bestemmelse. Med Hensyn til de Fordringer, der stilles til Maskinister, og de Bestemmelser, der høre herhen, hvilke jo paa en vis Maade danne det egentlige Hovedindhold af dette Lovforslag, er at bemærke, at de i alt Væsentligt ere usforandrede. De øvrige Forandringer i Lovforslaget ere enten ganske ubetydelige eller endogsaa rene Redaktionsforandringer. Som jeg tidligere har tilladt mig at bemærke, tror jeg, at Lovforslaget i den Stikelse, hvori det her foreligger, i alt Væsentligt opfylder sin Hensigt, og det skulde derfor være mig overordentligt hjært, om det skulde lykkes nu endelig efter flere Aars forjævede Arbejde at føre det igjennem i denne Session. Dertil udbeder jeg mig det høie Things velvillige Bistand.

Det næste Forslag, jeg har at forelægge, er „Forslag til Lov om Foranstaltninger til Forebyggelse af Udbredelse af Hundegalskab“. Under den i afsigtede Sommer herskende Epizooti af Hundegalskab har det viist sig, at de Bestemmelser, Lovens af 29. December 1857 indeholder om Midlerne til at forhindre Udbredelse af Hundegalskab, ikke have været fuldt fyldestgjørende. Det er derfor, man har underkastet Loven en Revision, og Resultatet foreligger i dette Lovforslag. Efter Lovens af 29. December 1857 var det overladt til de lokale Myndigheder, nemlig Amtmandene og Politidirektøren i Kjøbenhavn, at træffe de fornødne Foranstaltninger i saa Henseende. Nu er det vel ganske vist, at de lokale Autoriteter bør have en saadan Myndighed, og at de ogsaa bør have et Ansvar i saa Henseende, fordi det meget hyppigt vil være Tilfældet, at Foranstaltningerne bør træffes hurtigt. Der savnes imidlertid i Loven af 1857 en Bestemmelse, der benytter sig Indenrigsministeriet til at træffe denne Art Foranstaltninger i videre Kredse, fordi det maa erkjendes, at de Dele af Landet, hvor der bør træffes Foranstaltninger til Sikkerhed mod